

gation hævdede paany, at Raadsmedlemmernes og Stormagternes større internationale Ansvar berettigede disse Lande til en privilegeret Stilling ved Besættelsen af de højere Poster i Sekretariatet, medens Repræsentanter for de mindre Stater, navnlig Spanien og Norge, anførte, at Stormagternes i Forvejen privilegerede Stilling snarere kunde begrunde en Favorisering af de mindre Stater, og at det i hvert Fald vilde være lidet stemmende med Folkeforbundets Lighedsprincip yderligere at uddybe den bestaaende Ulighed.

Madariaga (Spanien) understregede derhos, at Sekretariatets Embedsmænd udelukkende bør handle med Forbundets Interesser for Øje, at de ikke bør betragtes som Repræsentanter for deres respektive Lande, men ene og alene som internationale Embedsmænd, og at Kravet om en privilegeret Stilling for Stormagternes Statsborgere allerede af den Grund savnede enhver Beretigelse.

En Række andre Delegationer, bl. a. den nederlandske, fremhævede, at der i hvert Fald maatte gøres en Ende paa den bestaaende Tilstand, hvorunder Sekretariatets 5 højeste Poster (Generalsekretæren, Vice-Generalsekretæren og tre Under-Generalsekretærer) alle var besat af Stormagterne.

Efterhaanden koncentrerede Debatten sig om to Forslag fremsat af henholdsvis den norske og den polske Delegation.

Det norske Forslag gik ud paa Afskaffelse af Under-Generalsekretærene, saaledes, at der umiddelbart under Generalsekretæren og Vice-Generalsekretæren vilde komme til at staa et stort Antal ligestillede Direktører og Afdelingsledere, hvilke Stillinger selvfølgelig ikke alle vilde kunne besættes af Stormagterne. Forslaget indeholdt endvidere Bestemmelser, hvorefter Generalsekretæren og Vice-Generalsekretæren ikke begge maatte tilhøre Stater med permanent Sæde i Raadet.

Det polske Forslag ønskede derimod Antallet af Under-Generalsekretærer udvidet til 6, hvorved ogsaa Borgere fra andre

Stater end Stormagterne vilde have Mulighed for at besætte disse Poster.

En Række af de mindre Stater, heriblandt Danmark og Sverige, Spanien, Kina, Rumænien, Finland og Nederlandene, støttede det norske Forslag, medens det polske Forslag kun opnaaede ringe Tilslutning. Stormagterne Frankrig, Japan og Italien samt Jugoslavien var nærmest stemt for at bevare status quo, hvorimod Tyskland ønskede Under-Generalsekretærene afskaffet, men samtidig præciserede, at saafremt disse Stillinger bevaredes, maatte der ved Besættelsen tages ligeligt Hensyn til samtlige Raadets permanente Medlemmer.

Efter lang Diskussion om disse og flere andre Forslag besluttede 4. Udvalg at henviser Spørgsmaalets Behandling til et Underudvalg bestaaende af Repræsentanter for Belgien, Kanada, Frankrig, Japan, Nederlandene, Norge, Polen, Spanien, Schweiz, Storbritannien, den irske Republik, Guatemala og Tyskland.

I Underudvalget og under Privatkonferencer mellem Repræsentanter for de særligt interesserede Stater var Spørgsmaalet paany Genstand for langtrukne Overvejelser, hvorunder man bl. a. kom ind paa Spørgsmaalet, om Forsamlingen overhovedet var kompetent til at beskæftige sig med Sagen, idet Sekretariatets Embedsmænd i Henhold til Pagtens Art. 6, 3. Stk. udnævnes af Generalsekretæren med Raadets Godkendelse. Til Slut enedes Udvalget dog om en Række Forslag, som med en uvæsentlig Tilføjelse blev vedtaget af 4. Udvalg og derefter af Forsamlingen.

Sekretariatets øverste Ledelse bestaar herefter af en Generalsekretær, to Vice-Generalsekretærer og tre Under-Generalsekretærer samt en med disse sidste ligestillet juridisk Raadgiver.

Ved Udformningen af denne Ordning var det en stiltiende Forudsætning, at en Franskmand vilde blive udnævnt til Generalsekretær, at de to Vice-Generalsekretærer vilde blive en Italiener samt en Statsborger fra et Land, som ikke permanent er repræsenteret i Raadet, at Under-Generalsekre-